

Engagemang – makt – sofflock

Hur står det till med intresset att vara med och göra saker tillsammans? De flesta har fulltecknade kalendrar. Orken räcker inte till att vara aktiv i någon förening. Ja, det låter jobbigt så fort man hör talas om det. Samtidigt visar undersökningar att fler och fler privatpersoner vill, och faktiskt gör, en massa saker som är ämnade att påverka något mer än det egna privatlivet.

Vi sopsorterar, gör aktiva val som konsumenter, säger vår mening på föräldramöten, skriver insändare och kontakter politiker. Vi anser att om det ska bli någon förändring så måste vi greja den själva. Vi tar mycket ansvar och är inriktade på att våra handlingar har betydelse för helheten, t.ex. att ställa bilen hemma för miljöns skull.

Vara med och betämma

Förr var man medlem i en förening eller parti och sen bekymrade man sig inte så mycket mer för det. Detta är inte så lockande idag. Om man inte får vara med och påverka så lämnar man kanske föreningen. En förening som inte längre kan möta upp vad medlemmarna förväntar sig av föreningen tappar medlemmar.

Jag har mött flera av RFoDs arrangörsföreningar och det har varit en viktig och riktigt rolig ”turné”. Jag har pejlade läget om hur de lever och mår, vad de drömmer om och vad de är frustrerade av. En åsikt har återkommit flera gånger. Hur roligt det är att vara den som bestämmer, att få ha inflytande. Vi gör en konsert med just den grupp vi vill höra.

En annan sak har nästan alla dessa föreningar gemensamt, de vill gärna komma i kontakt med fler personer som också vill vara med och skapa dessa häftiga, fantastiska, magiska kvällar. Ytterligare en tanke som dykt upp flera gånger är önskan om att arrangörsföreningarna får mer kontakt med varandra i regioner och även på riksplan, för att utbyta goda idéer och helt enkelt bara veta vem som verkar där eller där.

Eva Åström Rune. Foto: Kristin Lidell.

Tillsammans

Om vi lyfter blicken till regional- och riksnivå, vad kan vi då se på aktivitetsfronten? Adrienne Sörbom har skrivit en väldigt intressant bok om detta, *När vardagen blir politik*, utgiven 2005 på bokförlaget Atlas. Jag har läst och funderat en del. Hur tänker vi kulturarbetare och kulturkonsumenter om möjligheter att påverka i maktens korridorer? Vart vill vi, vilka mål har vi? Räcker det med konsumentmakt, kan vi enskilda påverka branschen genom våra köpval? Om jag t ex köper en cd av den artisten jag vill stötta och besöker den konsert/dans som jag vill ska fortsätta med sin verksamhet – kommer det att räcka för att vår genre ska utvecklas? Nej, det tror jag inte.

Jag skulle vilja slå ett slag för gammal hederlig tillsammans-anda! Vi blir faktiskt starkare av att också organisera oss och påverka politiskt. Det blir så mycket slagkraftigare. I RFoD har vi många ”tillsammans-projekt” på gång. Det är rådslag med Rikskonserter, det är samverkan med SSR, Folkdansringen och ESI Tobo i Handlingsplans-gruppen, det är samverkan med fem andra riksorganisationer i bildandet av nya studieförbundet Kulturens. Och mycket mera, det finns många fler exempel. Det är helt enkelt påfyllande av energi att komma samman och mötas, så tycker i alla fall jag. Och våra politiker ger oss mycket positiv feedback när vi besöker dem med enad front istället för att varje liten organisation uppvaktar med sina specialintressen. Musikbranschen totalt är redan så spretig att vi som är engagerade i folk- och världsmusik/dans inte har råd att splittra oss.

Mer positiv stress och tid på sofflocket

Att vara kulturaktivist kan i vissa fall leda till utbrändhet. Så visst gäller det att se upp. Kanske finns det en koppling mellan stress och ansvarskänslan av att jag kan och bör påverka, om inte jag själv är med och förändrar så gör ingen annan det. Visst är det bra att vi ser oss själva i helheten, men varför måste vi ta på oss hela bördan och bli stressade av det? Om något är både kreativt, inspirerande och kul så verkar kroppen klara en del stress också.

Jag kan inte låta bli att dansa t. ex., det är ett livselixir, och därför pressar jag gärna in dans i kalendern. Bara för att det är så kul. Tänk om lite av den känslan kunde infinna sig även i föreningslivet, vi gör detta tillsammans för att vi tycker det är kreativt och roligt, det ger mer än det tar. Det fyller ett behov.

Det kanske är det som är det fina i kråksången, att kunna balansera sina behov av att medverka, men också ligga på soffan. Jag testar det själv nu, att verkligen ligga på soffan 15 minuter någon gång per dag. Det sägs att hösten påverkar oss att ta det lite lugnare, att vi är biologiskt byggda för att ligga på soffan mer under det mörka halvåret. Med det vill jag avsluta med att önska er mer sofftid – en härlig portion tillsammans – och en riktigt skön helg.

Eder ordförande, Eva Åström Rune